

DUMITRIOS

nr.14 – noiembrie 2012

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

www.sfantuldumitruposta.ro

CVANTUL SĂPTĂMÂNII

Perspectiva ultimei trepte

pr. paroh Mihai Gojgar

Pericopa evanghelică din Duminica a XXX-a după Rusalii (Luca XVIII, 18-27) este un foarte bun exemplu de pedagogie creștină, redarea unei modalități extraordinare de apreciere a rezultatelor cuiva, dar și de ridicare a ștachetei măcar din punct de vedere moral.

Chiar dacă fragmentul ne oferă suficiente chestiuni care ar merita dezbătute și analizate, găsim de cuviință să revelăm un aspect minunat din punct de vedere al stilisticii textului scripturistic. În acest capitol al XVIII-lea, din care face parte și istoria dialogului Mântuitorului Iisus Hristos cu dregătorul cel bogat, avem exemplificarea unui climax, unei scări pe ale cărei trepte se află, la niveluri din ce în ce mai înalte, câte un model de viață umană.

Vorbind ucenicilor și celorlalți care erau de față, Hristos le spune pilda judecătorului nedrept (1-8), indicându-l pe injustul împărțitor al dreptății ca paradigmă a omului nebun, rătăcit de Dumnezeu („era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de om nu se rușina” - v. 2).

Iar „către unii care se credeau că sunt drepti și priveau cu dispreț pe ceilalți”, a zis pilda vameșului și a fariseului (v. 9-14). Înregistrăm un progres, măcar acum vorbim de cineva care respecta rânduielile legii Vechiului Testament, chiar dacă într-un mod strict formal, neîncălzit de apropierea de semenii și de o conștientizare a slăbiciunilor sale.

La nivelul următor se află câțiva prunci care erau aduși la El ca să-i atingă, să-i binecuvânteze și pe care Hristos-Domnul ni-i prezintă ca model pentru cei care vor să primească Împărăția lui Dumnezeu (v. 17).

Pe o a patra treaptă imaginară se află personajul principal al acestei duminici, dregătorul cel bogat care păzise poruncile din tinerețile lui. Ce diferență este între el și fariseul cu puțin mai înainte descris? Ei bine, tânărul bogat nu este ispititor, nu este formal și își conștientizează starea de imperfecțiune morală. El vrea să fie desăvârșit. Știe că nu este și caută să descopere ce îi mai trebuie. De altfel, acesta este și motivul pentru care el se situează pe o treaptă superioară chiar și celei a pruncilor, deoarece el era împlinitor sincer al Legii, doritor de a ajunge în sânurile lui Avraam, pe când micuții binecuvântați aveau o puritate caracteristică vârstei lor fragede. Cu toate acestea, așa cum era probabil firesc, el se află înaintea ultimului salt pe scară noastră imaginară. Mai este ceva. „Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie” (v. 22). Ei, și cine este pe ultima treaptă? „Iar Petru a zis: Iată, noi, lăsând toate ale noastre, am urmat Ție”. Da, probabil că era cât se poate de logic ca acolo sus să fie cineva care nu mai are nimic să-l dezechilibreze. Apostolii lăsaseră totul și ajunseseră în vârf. Ca ei, istoria Bisericii avea să înregistreze o pleiadă de sfinți mărturisitori, cuvioși, ierarhi și mireni care au urcat cu răbdare și nădejde în Dumnezeu la măsura „bărbatului desăvârșit”, pe scara iubirii de Dumnezeu și de semenii. Am înțeles încă o dată că Sfânta Scriptură nu este doar o sumă a poruncilor lui Dumnezeu, a pildelor de viață și mai ales o istorie a mântuirii. Cartea Cărilor este, chiar dacă nu în primul rând, și un tezaur literar pe care suntem datori să nu îl desconsiderăm. Și încă un lucru. Poate că dregătorul bogat a vândut până la urmă averile sale, nu știm. Ceea ce înseamnă că pentru toți există, cât timp ne mișcăm în această viață, posibilitatea infinitului, perspectiva ultimei trepte.

Teodora Poptean

Sfânta Ecaterina, sărbătorită în ziua de 25 noiembrie, a trăit în veacul al III-lea după Hristos, într-o lume păgână, unde conducătorii și poporul se închinau zeilor. De aici, chinurile și moartea ei. Dar ea a murit preaslăvit. Pentru că i-au adus mulți învățați ca să o convingă că idolatria e adevărata religie, iar ea, tână preadeșteptată și preocupată, i-a convins pe toți de dreapta credință, încât i-a făcut pe aceia să dorească Botezul, motiv pentru care au fost arși de vii. Ecaterina era cea mai învățată fată din Alexandria, până la vârsta de 18 ani studiasse toate științele și operele scriitorilor greci și latini. Pentru ca Biserica să aibă credincioși, trebuie să existe bărbați și femei cu tindere către imensitatea înțelegerii, a iubirii și a jertfelniciei lui Hristos, pe care le vedem la preafrumoasa Ecaterina, Mireasa lui Hristos.

Există intelectuali care se află într-o relație de expectativă cu Biserica. Nu se declară ateii dar, fie au porniri anticlericale, fie se îndoiesc de învățăturile Ortodoxiei. Așa cum există creștini cu porniri anti-intelectuale care, îi etichetează pe aceștia drept ateii sau smintiți și nu vin în întâmpinarea lor cu dragoste, ci cu dorința de dreptate. În această criză, Biserica se comportă timid, împărțindu-și autoritatea între cultură, știința modernă și puterea seculară. Cultura nu trebuie înțeleasă ca un capăt de drum, ca un absolut, ea poate fi o modalitate foarte potrivită de a viza absolutul, văzând profunzimea de deasupra ei.

Gândul suprem pe care l-am putea avea, e Dumnezeu. Neputând să-l gândim până la capăt, se creează ipostaze mentale ca cea de expectativă, lene, pasivitate, dar foarte posibil și cea mai de dorit - ipostaza aspirației. Unii nu-L iau pe Dumnezeu în discuție pentru că scapă cuprinderii lor intelectuale și atunci, invocă soluții de bun-simț în care își recunosc limitele și nu vor să le depășească. Alții se resemnează în postura credinciosului care răspunde la toate întrebările prin citate din texte relevante. Inaccesibilitatea lui Dumnezeu e o prejudecată leneșă. Intellectul e un dar care, antrenat, poate lumina orice secret nedeșteptat sau ascuns intenționat pentru a nu sminti mințile șubrede. Dumnezeu nu rămâne inabordabil, El este o instanță solicitantă, provocatoare. Iar inteligența nu e o facultate mai puțin nobilă decât afectul sau smerenia. De aceea ni se cere să ne situăm față de El, în postura efortului plin de speranță. Să ne valorificăm capacitățile, pentru a ne apropia de Dumnezeu. Vom fi măsuți cu măsura aspirației noastre, și nu cu cea a realizării ei.

Citiți, așadar, despre viața și pătămirea Sfintei Mucenițe Ecaterina, despre cum s-a dezbrăcat înțeleapta de haina omului vechi, îmbrăcându-se în haina înnoirii Duhului.

Sf. Muceniță Ecaterina

GRİJA PENTRU COPII

Oana Gojgar

În zilele de azi, când pericolele ce pot periclita sănătatea trupească (accidente de tot felul) și cea sufletească (filme sau muzică ce pot sminti) pândesc la tot colțul, întrebări precum „Cum pot să am grijă de copilul meu?”, „Cum îl pot feri de ce-i rău?” frământă toți oamenii ce au calitatea de părinți. A avea grijă de copiii noștri este, din punctul meu de vedere, misiunea primordială a părinților, pentru care, de altfel, vom da socoteală în fața Marelui Judecător: „Să-i creștem în învățătura și certarea Domnului și atunci multă plată ni se va pune deoparte în ceruri.” - Sf. Ioan Gură de Aur. Atunci când vorbim despre grija pe care trebuie să o avem pentru copiii noștri, trebuie să avem în vedere cele două laturi ale dezvoltării omului - cea spirituală și cea trupească. Grijă pentru împlinirea spirituală trebuie avută în vedere încă din primii ani de viață. Ce trebuie făcut? Cultivate virtuțile prin exemplul personal al celor rănduiți să-și iubească copiii.

Așadar, prin mersul consecvent la biserică, prin rugăciuni neconținute - în special către Sfântul Stelian, ocrotitorul copiilor, a cărui prăznuire are loc pe data de 26 noiembrie, Sfântul Nicolae și către Maica Domnului, cea Grabnic Ajutătoare, prin buna-cuviință, învățăturile de bine vor fi întipărite în sufletele fragede ale copiilor. Și, așa cum bine spunea Sfântul Ioan Gură de Aur, odată întipărite, „...nimeni nu le va mai putea șterge” - *Cuvânt despre cum se cade să-și crească părinții copiii*. Grijă pentru împlinirea trupească, pentru creșterea armonioasă, poate fi realizată mult mai ușor dacă prima grijă este îndeplinită pe deplin.

Astăzi, auzim frecvent printre părinți sintagma „aș face orice să nu-i lipsească nimic copilului meu”. Haideți totuși să încercăm să ne îndepărtăm de această falsă grijă, a asigurării confortului material și să ne aplecăm mai mult atenția asupra adevăratei nevoi a copiilor: nevoia de a ști că au părinți lângă ei! Haideți să facem un efort să le oferim mai mult din timpul nostru, din dragostea ce se cuvine a le-o împărtăși!

OBĂRȘIA CREDINȚEI CREȘTINE LA ROMÂNI

Andreea Olaru

„Un popor care nu își cunoaște istoria este ca un copil care nu își cunoaște părinții”, spunea Nicolae Iorga. De aceea îmi permit să afirm că sunt orfani cei care nu au citit decât istoria predată la școală, care relevă contextul politic al evenimentelor de după formarea poporului român, fără să sublinieze caracterul religios al supliciilor și sfârșitul mucenicesc al conducătorilor creștini. Dar ce ideal aveau aceștia, ce apărau din calea păgânilor, dacă nu credința în Hristos propovăduită de însuși Apostolul Andrei, care la chemarea Mântuitorului și-a luat crucea și a urmat Lui, aruncându-și mrejele pe meleagurile noastre? Lui îi datorăm darul de a fi botezați după porunca Mântuitorului, al cărui prim ucenic a fost.

Prin martiriul său ne-a arătat că nu există hotar până la care trebuie să pătimească un creștin pentru apărarea credinței sale. În România, sunt peste 650.000 de oameni care au primit la Taina Botezului numele Sfântului Apostol Andrei și, astfel, pe acesta ca ocrotitor. Oamenii își demonstrează evlavia față de el nu doar alegând numele acestuia la botezul copiilor, ci și adoptându-l ca ocrotitor al spitalelor, așezămintelor sociale sau al școlilor de teologie. În anul 1997, Sfântul Andrei a fost proclamat Ocrotitorul României. Ziua prăznuirii sale a devenit sărbătoare bisericească națională, în urma Hotărârii Sfântului Sinod din anul 2001. Sfintele sale Moaște au fost aduse din Patras spre închinare și la noi în țară, cu ocazia cinstirii Sfintei Cuvioase Parascheva, în anul 1996.

diac. Bogdan Bădiță

Cu toții știm că la 1 decembrie 2012, românii de pretutindeni, din țară și din afara granițelor geografice, sărbătorește 94 de ani de la Marea Unire de la Alba Iulia, când, sub conducerea înțeleaptă a Regelui Ferdinand întregitorul s-a realizat România Mare. Pentru noi, românii, anul 1918 a fost un an providențial. La 27 Martie 1918 Basarabia – lacrima neamului românesc – revenea la Patria Mamă; la 28 Noiembrie 1918 era rândul Bucovinei – cu obcinele și mănăstirile sale –, pentru ca la 1 decembrie 1918, la Alba Iulia – devenită capitală de suflet a neamului românesc – să se realizeze unul din visele seculare ale națiunii române, desăvârșirea statului național unitar, prin Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România. La această unire a contribuit și Biserica prin reprezentanți ca episcopul Miron Cristea, viitorul patriarh și profesori ca Nicolae Bălan, Silviu Dragomir și mulți alții. Datorită acestor oameni avem o țară unită și liberă. Suntem într-o perioadă de pace, în care putem să ne manifestăm credința și nu ne împiedică nimeni să mergem la biserică. Astăzi putem să ne exprimăm liber dragostea de țară și credință, să ne facem în liniște rugăciunea zilnică și să mergem cu bucurie la biserică. Însă tot astăzi a căzut oarecum în desuetudine conceptul de patriotism. Oare nu este o datorie morală patriotismul? Oare nu trebuie să fim patrioți și să ne iubim țara pentru care au luptat strămoșii noștri? Să ne bucurăm din plin că suntem români și să trăim profund românismul și tot ceea ce înseamnă istorie, tradiții, port popular și frumosul grai românesc. La mulți ani tuturor românilor!

INTRAREA LUI MIHAI VITEAZUL
ÎN ALBA-IULIA

1 NOIEMBRIE 1599

ALBA-IULIA

ZIUA MARI UNIRE

1 DECEMBRIE 1918

SFÂNTUL GHEORGHE DE LA CERNICA - ISIHASM LÂNGĂ BUCUREȘTI

Ciprian Apintilesei

În data de 3 decembrie este pomenit Sfântului Cuvios Gheorghe de la Cernica, sfânt canonizat de către Biserica Ortodoxă Română, în anul 2005. Vlăstar al meleagurilor noastre, acesta s-a născut în 1730, în sânul unei familii evlavioase din Săliștea Sibiului. La vârsta de 20 ani alege să meargă în Sfântul Munte Athos, unde în anul 1752 primește tunderea în monahism și devine ucenic apropiat al Sfântului Paisie Velicicovski, cel care avea să devină mai târziu, principalul organizator al vieții monahale din părțile Moldovei.

Sub atenta îndrumare a starețului Paisie, monahul Gheorghe se deprinde treptat cu aleasa viațuire după tipicul mănăstirilor athonite, în care un loc de căpătâi îl ocupă practicarea neconținută a "rugăciunii inimii".

Numită și "rugăciunea lui Iisus", aceasta constă în invocarea cinstitului nume al Mântuitorului: "Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!". Marii trăitori ai monahismului știu că prin rostirea cât mai frecventă a acestui nume preaslăvit, omul realizează o legătură tot mai intimă cu Însuși Dumnezeu. Sufletul său se umple de lumina dumnezeiască necreată și devine vas al sălășluirii slavei lui Dumnezeu și al prezenței Sale iubitoare. Practica acestei rugăciuni reprezintă pentru isihast o pregustare a realităților care se vor face prezente la sfârșitul veacurilor, pregustare din Dumnezeu și din bogatele Sale daruri, de care se vor împărtăși pe deplin cei drepti, după Judecata de Apoi.

Rânduiala lui Dumnezeu face ca schitul Cernica de lângă București, să-i fie încredințat Cuviosului Gheorghe în anul 1781. Aflat în părăsire de peste trei decenii, schitul devine un adevărat centru spiritual în care începe să prindă contur viața monahală organizată în duhul neo-isihast athonito-paisian, centrată pe practicarea rugăciunii inimii: "Stihul cel rânduit călugărului, toți, de obște, să-l aveți întru pomenire. Adică de-a pururea culcându-vă și sculându-vă să ziceți așa: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.” Acest crâmpoi din istoria Bisericii Ortodoxe Române devine cu atât mai relevant în societatea noastră actuală, care se confruntă cu sfidarea secularismului. Deși isihasmul se naște și crește în leagănul monahismului, el se adresează în aceeași măsură și laicilor.

Omul de azi, slăbit duhovnicește în dimensiunea sa comunitară, un însingurat pierdut în spațiul virtual al internetului, trebuie să-și redescopere chipul său de "persoană", prin împărtășirea din Persoanele dumnezeiești. Relația intimă prin rugăciune cu Dumnezeu-Persoană, îi asigură omului "personalitatea" de care are atâta nevoie astăzi. Chipul său de persoană se întregeste doar în imediata apropiere a lui Dumnezeu și a semenilor, iar rugăciunea isihastă face posibilă această apropiere.

Sf. Gheorghe de la Cernica

SFÂNTUL NICOLAE ȘI DARURILE ÎN GHETE

Alexandra Bădiță

Lustruim ghetuțe, ne străduim să fim cât mai cuminți, suntem dispuși să căutăm și să „eliminăm” pe o rază de acțiune destul de considerabilă față de casa noastră toate nuielușele, doar, doar vom fi iertați și s-o găsi loc pe listă și pentru dorințele noastre. Pe a cui listă? Pe lista cu daruri a Sfântului Nicolae. Nu este important unde punem ghetetele, fie la ușă, fie la geam pentru că în fiecare an, cum se face cum nu, ele sunt pline. Trebuie să spunem că aceste daruri nu ne sunt aduse de vreun personaj de legendă, ci de Sfântul Nicolae care a fost arhiepiscop al Mirei, o localitate din vechea Licia, în Asia Mică. Însă de unde ne vine imaginea Sfântului Nicolae ca întruchipare a milei lui Dumnezeu?

De la milostenia pe care sfântul a făcut-o

cu tatăl a trei fiice care ajunsese în așa stare de sărăcie, încât ultima scăpare pe care o vedea era să își dea fiicele spre desfrânare. Ce fapt cu totul neașteptat s-a întâmplat atunci când nu se mai întrezărea nici o scăpare? Fără a i se cere, Sfântul Nicolae a făcut milă cu el și i-a dăruit trei pungi cu aur salvându-i sărmăna familie.

Sf. Nicolae

Dar când noi cerem cu insistență oare sfântul nu ne aude? Nu știe și acum, ca și atunci, când ne aflăm în grea nevoie? Ajutorul lui îl primim indiferent că este 5, 6 sau 10 decembrie. Însă nouă ne-a rămas această frumoasă tradiție ca în fiecare an pe 6 a lui Undrea să ne bucurăm de dărnicia Sfântului Nicolae și a celor dragi ai noștri pe care tot ca daruri de la Dumnezeu i-am primit aici, în această viață. Cu drag aș vrea să ne întâlnim la Sfânta Liturghie, la sărbătoarea sfântului, să povestim cât de bun a fost cu noi și în acest an.

DE CE SE DEZLEGĂ LA PEȘTE ÎN POST?

Dragoș Olteanu

În Biserica Ortodoxă există zile de post în care Sfinții Părinți au rânduit să se facă dezlegare la pește, așa cum se întâmplă și în Postul Nașterii Domnului. Acest lucru înseamnă consumarea mâncărilor de post, plus untdelemn, vin și pește, însă prin oprirea de la hrana cu carne, brânză, lapte și ouă. În primul rând, dezlegarea la pește este privită ca o mângâiere acordată credincioșilor prin prezența în Biserică a Mântuitorului Hristos, o bucurie și o celebrare a Mântuitorului, care a fost simbolizat în

primele veacuri ca pește, literele acestui cuvânt în limba greacă, *IHTIS*, fiind inițialele expresiei „Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu Mântuitorul”. Apoi, Hristos și-a ales apostolii dintre pescari, a asemănat misiunea creștină cu o prindere de pește, astfel că peștele are o semnificație teologică remarcabilă în creștinism. Zilele de post cu dezlegare la pește nu sunt nicidecum zile de încălcare a postului, ci zile de post cu mângâiere, în care postirea ca jertfă ascetică se combină cu bucuria prezenței Mântuitorului în mijlocul credincioșilor.

Vă invităm să urmăriți activitatea Bisericii Sf. Dumitru – Poșta pe noul site: <http://sfantuldumitrupesta.ro>

Ne-am bucura să ne trimiteți păreri, idei și răspunsuri, accesând paginile: **Predici / Oameni / Ce-i de făcut / Cum poți ajuta**

PROGRAMUL SERILOR CATEHETICE NOIEMBRIE / DECEMBRIE 2012

- 26.11 – Dumnezeu – Fiul;
– cap. 13 din Evanghelia după Matei
03.12 – Duhul Sfânt;
– cap. 14 din Evanghelia după Matei
10.12 – Nădejdea creștină;
– cap. 15 din Evanghelia după Matei

**Fii ctitor
cu 1 euro!**

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din „Dimitrios” în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele. Vă așteptăm cu nerăbdare!

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Pentru a primi varianta originală a revistei „Dimitrios” trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul „ABONARE”

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista „Dimitrios” este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în „Dimitrios” înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

**Biserica
Sf. Dumitru – Poșta**

**Str. Franceză Nr.1
Sector 3, București
0727 394 631**

Program liturgic

Duminică 8.30 – Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18.00 – Program de spovedanie
19.00 – Seară Catehetică
Miercuri 18.00 – Sfânta taină a Maslului
Vineri 18.00 – Acatist
Sâmbătă 10.00 – Parastas